

Arrest

nr. 267 686 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 5 februari 2021, diende op 5 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 februari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 13 april 2021.

1.3. Op 16 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissing werd op 16 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in A.. U bent Koerd van etnische origine. U verklaart dat u in België twee verre familieleden heeft wonen. U bent niet gehuwd, wel recent verloofd met uw nicht. U heeft Syrië in 2014 verlaten samen met uw broer A.. U vreesde de algemene situatie in uw land van herkomst alsook om te worden gerekruteerd en/of legerdienst te moeten doen. Heden verblijft je broer A. samen met je ouders, broers en zussen in Turkije. U heeft in 2016 Turkije verlaten samen met uw oom moederszijde richting Duitsland, waar uw oom twee broers heeft wonen. U kwam terecht in Griekenland waar op 19 januari 2016 uw vingerafdrukken werden genomen en waar u asiel heeft aangevraagd. Vanuit Griekenland werd u met de hulp van een NGO via de procedure van relocatie naar Roemenië overgebracht, hoewel Duitsland uw voorkeur had. Op 14 april 2016 werden uw vingerafdrukken in Roemenië genomen en op 06 mei 2016 werd u in Roemenië de Vluchtelingenstatus toegekend. U kreeg een verblijfsvergunning en een vluchtelingenpaspoort. Ook uw oom kreeg in Roemenië een status en verblijfsvergunning. U was twee tot drie maanden in een opvangcentrum, maar daarna was u op uzelf aangewezen. Uw oom vertrok naar Duitsland. U verklaart dat het in Roemenië bijzonder moeilijk was om onderdak en werk te vinden. U werkte in het restaurant van een Libanees en kreeg daar ook een kamer. Na ongeveer tien maanden wou u niet meer in Roemenië blijven en reisde u met uw vluchtelingenpaspoort eveneens naar Duitsland. Op 21 februari 2017 werden uw vingerafdrukken in Bonn genomen en vroeg u asiel aan. In 2017 kreeg u een negatief antwoord op uw verzoek om internationale bescherming. U verklaart dat u in de tweede maand van 2020 vanuit Duitsland werd gedeporteerd naar Roemenië. U kon er uw verblijfsvergunning verlengen. Volgens uw verklaring is deze geldig tot 2023. U belandde bij uw terugkeer op straat en zocht vervolgens opnieuw hulp in het restaurant. De eigenaar van het restaurant zei dat hij u niet langer kon onderhouden, wel sponsoorde hij uw ticket om naar Nederland te gaan. Op 01 maart 2020 werden te Schiphol uw vingerafdrukken genomen. Vanuit de luchthaven werd u terug naar Roemenië gestuurd. U kwam opnieuw terecht bij de eigenaar van het restaurant. Omwille van Corona kon u nauwelijks werken, maar u kreeg kost en inwoon van de restauranteigenaar. Hij betaalde u ook een ticket om naar België te komen. In België diende u op 05 februari 2021 een vraag om internationale bescherming in. U verklaart dat u niet naar Roemenië wil terugkeren omdat de overheid er niets voorziet voor vluchtelingen, omdat het er zeer moeilijk is om aan werk te geraken en iets te huren op de privémarkt, omdat u er nauwelijks mensen kent en uw familie in Europa in Duitsland, Nederland en België zitten.

Ter ondersteuning van uw vraag om bescherming legt u uw Syrische identiteitskaart neer, alsook een schrijven vanwege de eigenaar van het restaurant.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (CG p. 5-6 e.v., document EUODAC MARKED HIT aanwezig in het administratieve dossier) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk dient te worden vastgesteld dat Roemenië u op 06 mei 2016 de status van internationale bescherming heeft toegekend. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de

uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan."

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CG p. 7-9). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Roemenië te weerleggen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u al van in het begin niet de intentie had om in Roemenië een leven op te bouwen, omdat u voor zichzelf meer mogelijkheden zag in Duitsland (CG p. 7). U verliet na tien maanden Roemenië en heeft zich nauwelijks bevraagd over bijvoorbeeld huisvestingsmogelijkheden (CG p.7).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw Syrische ID-kaart toont uw identiteit en nationaliteit aan die hier niet ter discussie staat. Het schrijven van de restauranteigenaar heeft als getuigenis van een privépersoon geen bewijslast.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 13 van het EVRM en de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 20.5 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 10 en 33 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Roemenië onderworpen zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Hij zet uiteen dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Roemenië ook in aanmerking moeten worden genomen om te bepalen of hij een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt bij terugkeer. De commissaris-generaal kon volgens hem niet beweren dat de precare socio-economische omstandigheden in Roemenië het verlenen van internationale bescherming niet kunnen rechtvaardigen. Hij meent te kunnen aantonen dat de rechten verbonden aan zijn beschermingsstatus niet effectief zijn wegens de mensonwaardige levensomstandigheden, het gebrek aan sociale en medische zorg en de behandeling van vluchtelingen door de Roemeense maatschappij.

Het is volgens hem niet voldoende de beslissing te steunen op de overweging dat hij ontoereikende inspanningen zou hebben geleverd om zijn leven op te bouwen in Roemenië. De commissaris-generaal zou geen onderzoek gevoerd hebben naar de levensomstandigheden in Roemenië en de situatie waarin hij concreet zou terechtkomen bij terugkeer. Hij wijst erop dat er geen objectieve landeninformatie in het administratief dossier zit. Hij zou wel degelijk gewag gemaakt hebben van ernstige problemen namelijk het gebrek aan toegang tot onderdak, gebrek aan tewerkstelling en het gebrek aan perspectieven en integratie. Zijn relaas zou geloofwaardig zijn en ondersteund worden door de beschikbare objectieve landeninformatie. Dat de commissaris-generaal zijn oordeel niet baseert op objectieve landeninformatie gaat volgens hem in tegen de richtlijnen van het UNHCR. Hij meent dat de commissaris-generaal zich niet zomaar kon baseren op het vertrouwensbeginsel.

Een terugkeer naar Roemenië zou volgens verzoeker resulteren in een schending van artikel 3 van het EVRM omdat hij er in een situatie van extreme materiële ontbering zal terechtkomen. Zo zet hij uiteen dat hij, nadat hij de beschermingsstatus in Roemenië verkreeg, het asielcentrum diende te verlaten, hij bij gebrek aan financiële steun en tewerkstelling geen woonplaats vond, maar terecht kon bij een Libanese man die hem kost en inwoon verschafte in zijn restaurant in ruil voor arbeid. Hij zou daar acht maanden gewerkt hebben zonder betaald te zijn geweest. Na die periode zou hij zijn buitengezet en geen andere oplossing hebben gezien dan naar Duitsland te reizen waar hij een netwerk heeft. Tijdens zijn tweede periode van verblijf in Roemenië zou hij meerdere dagen dakloos zijn geweest en tevergeefs op zoek zijn gegaan naar een woning. Zijn Libanese vriend zou hem opnieuw kost en inwoon gegeven hebben in ruil voor arbeid, maar omwille van de Covid-19-pandemie zou hij na enkele maanden zijn moeten vertrekken. Hij zou volledig aan zijn lot zijn overgelaten door de Roemeense autoriteiten. Dat hij dakloos is geweest, wijst volgens hem op een situatie van mensonwaardige omstandigheden strijdig aan artikel 3 van het EVRM.

De commissaris-generaal zou er onterecht van uitgaan dat hij hulp had moeten zoeken bij organisaties, nu er weinig NGO's bestaan die hulp aanbieden aan personen en die organisaties zich meestal aan de grens, in opvangcentra of in de hoofdstad situeren, terwijl hij in Constanta woonde en nooit enige informatie kreeg vanuit het opvangcentrum omtrent die organisaties.

Omdat jonge mannen nooit voorrang krijgen in noodsituaties, zou hun situatie net daarom kwetsbaarder zijn. Volgens verzoeker diende er rekening gehouden te worden met zijn kwetsbaar profiel als alleenstaande man zonder enige prioriteiten, waardoor hij zijn rechten in Roemenië niet op dezelfde wijze kan doen gelden als een doorsnee persoon.

Hij zou nooit hebben kunnen genieten van sociale zekerheid, medische verzekering, een werkvergunning of van enige vorm van financiële steun van de Roemeense overheid. Aangezien hij zijn rechten uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag niet kon uitoefenen, zou de verleende bescherming door de Roemeense autoriteiten niet doeltreffend zijn.

Verwijzend naar het AIDA rapport voert verzoeker aan dat de integratie en sociale rechten van begunstigden van internationale bescherming geen prioriteit zijn voor de Roemeense autoriteiten. Hierdoor zou er een gebrek aan informatie zijn met betrekking tot de rechten en plichten van asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming. Gelet op het gebrek aan informatie, zou er slechts een minderheid van de erkende vluchtelingen op de hoogte zijn van het bestaan van het integratie-programma, waardoor de rechten die hiermee verbonden zijn, worden misgelopen. Omdat hij nooit hulp of informatie heeft gekregen van de Roemeense overheid om huisvesting te vinden en er geen netwerk had, was hij niet op de hoogte van het integratieprogramma. Bij terugkeer naar Roemenië zal hij ook geen aanvraag meer kunnen indienen om deel te nemen aan het integratieprogramma nu de termijn van 3 maanden reeds in 2017 was verstreken en hij aldus geen opties meer heeft teneinde een

gratis huisvesting te bekomen. Het AIDA rapport zou verder ingaan op de talenkennis en discriminatie als hindernissen tot de toegang tot de arbeidsmarkt. Door de Covid-19-pandemie zou de horeca sector het meest zijn getroffen en nu hij meent teruggestuurd te worden naar Boekarest zou hij daar nog meer moeilijkheden ondervinden om een job te vinden. Verder benadrukt hij de drempels voor het verkrijgen van financiële steun en de taalbarrière. Hij bekritiseert de toegang tot de gezondheidszorg en haalt aan dat er nog veel discriminatie speelt ten aanzien van migranten en vluchtelingen in Roemenië. Hij wijst op zijn verklaring dat hij belemmerd werd in zijn zoektocht naar werk door de discriminatie en racisme verankerd in de Roemeense maatschappij.

Verzoeker besluit met zijn betoog dat de commissaris-generaal zijn onderzoeks- en samenwerkingsverplichting heeft geschonden, aangezien geen objectieve informatie werd geraadpleegd over de huidige situatie van begunstigen van internationale bescherming in Roemenië. Hij meent dat de commissaris-generaal niet getoetst heeft of hij daadwerkelijk van zijn beschermingsstatus kan genieten indien een terugkeer naar Roemenië zal plaatsvinden. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn kwetsbaarheid en het risico op dakloosheid niet in acht te hebben genomen en hieromtrent geen garanties te hebben gevraagd aan de Roemeense autoriteiten.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

- Asylum Information Database, "*Country report: Romania*" - 2020 update, April 2021;
- United States Department of State - Bureau of Democracy, "*Human Rights and Labor, Country Reports on Human Rights Practices for 2020: Romania*", p. 16-17.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Roemenië. Uit het document "EURODAC MARKED HIT", dat zich in het administratieve dossier bevindt (AD CGVS, dossier DVZ, eurodac marked hit d.d. 23/02/2021) blijkt inderdaad dat verzoeker op 6 mei 2016 de

internationale beschermingsstatus werd toegekend door de Roemeense autoriteiten. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Roemenië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van het dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Roemenië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Met een verwijzing naar de landeninformatie tracht verzoeker in wezen aan te tonen dat hij in geval van terugkeer naar Roemenië vreest om terecht te zullen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad komt uit een lezing van de landeninformatie die verzoeker heeft bijgebracht en toegevoegd aan zijn verzoekschrift, zijnde het AIDA rapport en het rapport van de United States Department tot de volgende vaststellingen:

Waar verzoeker verwijst naar de moeilijk leesbare schriftelijke informatie zoals beschreven op p. 90 van het AIDA rapport (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift), leest de Raad op p. 88 van hetzelfde rapport dat de Roemeense asielwet bepaalt dat de asielzoeker bij de indiening van zijn asielaanvraag of binnen 15 dagen na de indiening van de aanvraag, het recht heeft om geïnformeerd te worden in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijs geacht wordt te begrijpen, over de procedure, zijn rechten en verplichtingen tijdens de asielprocedure, de gevolgen van het niet nakomen van deze verplichtingen en het gebrek aan samenwerking met de bevoegde autoriteiten, alsmede de gevolgen van een uitdrukkelijke of impliciete intrekking van het asielverzoek. Daarnaast bestaat er ook een verplichting in hoofde van de bevoegde ambtenaren om asielzoekers te informeren over hoe zij contact kunnen opnemen met niet-gouvernementele organisaties en de UNHCR, en hoe zij rechtsbijstand en vertegenwoordiging kunnen krijgen. De asielwet bepaalt verder dat, indien nodig, die informatie ook mondeling kan worden meegedeeld tijdens het eerste gehoor. Dat er weliswaar op gewezen wordt dat de schriftelijke informatie moeilijk leesbaar is omdat de meeste asielzoekers ongeletterd zijn en leesproblemen hebben en zij er de voorkeur aan geven een persoonlijk onderhoud te hebben met een vertegenwoordiger van een NGO, is niet van die aard om aan te nemen dat verzoeker niet geïnformeerd zou zijn geweest na zijn aankomst in Roemenië en nog minder als zouden asielzoekers systematisch verstoken blijven van enige informatie. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na zijn verblijf van 2 à 3 maanden in het opvangcentrum meegedeeld werd dat hulp gedurende maximum 6 à 7 maanden geboden kan worden en dat de stad een klein bedrag kan geven voor een huurwoning (CGVS verhoor, p. 9). Dat hij nooit enige vorm van financiële steun van de Roemeense overheid zou hebben gekregen zoals benadrukt in zijn verzoekschrift zonder aannemelijk te maken dat hij hiervoor de nodige stappen heeft ondernomen, is geenszins van die aard om te spreken van een situatie van verregaande materiële deprivatie.

Het AIDA rapport stelt dat asielzoekers die zich aan de grens bevinden moeilijkheden hebben met de toegang tot bijstand en diensten van NGO's. De Raad merkt op dat verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat NGO's zich meestal aan de grens, in opvangcentra of in de hoofdstad situeren. Naast het gegeven dat verzoekers betoog niet overeenstemt met de informatie uit het AIDA rapport, laat hij alleszins *in concreto* na aan te tonen dat hij verstoken zou zijn gebleven van de nodige informatie.

De Raad ontwaart uit de rapporten waarop verzoeker zich beroept geen tekortkomingen inzake huisvesting, integratie en tewerkstelling die hetzij structureel of fundamenteel zijn. Het AIDA rapport wijst er immers op dat de Roemeense overheid voorziet in een integratie-verordening nr. 44/2004 op grond waarvan begunstigten van internationale bescherming op hun verzoek deel kunnen nemen aan een integratieprogramma. In het AIDA rapport wordt uitgelegd dat het verzoek ingediend moet worden door de vreemdeling en dit binnen de drie maanden na het toekennen van de beschermingsstatus. Het recht op accommodatie, sociale zekerheid en financiële steun zijn volgens dit rapport ook verbonden met de inschrijving in het integratieprogramma. Dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van het integratieprogramma kan op basis van de *in casu* voorhanden informatie geenszins verweten worden aan de Roemeense autoriteiten nu dit afhangt van de persoonlijke keuze van verzoeker, die blijkens zijn betoog en verklaringen hier geen gebruik van heeft gemaakt. Waar hij dit tracht te verantwoorden door erop te wijzen dat hij niet op de hoogte was van dergelijk programma, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting *supra*, namelijk dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als asielzoeker geen (schriftelijke) informatie zou hebben ontvangen of desgevallend geen onderhoud zou hebben gehad met een NGO. Bovendien dient hierbij benadrukt te worden dat uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker geenszins blijkt als zou het ook zijn intentie zijn geweest om een leven op te bouwen in Roemenië. Zo verklaarde hij immers dat Duitsland of België zijn bestemming was (CGVS verhoor, p. 4) en ondernam hij verschillende pogingen om Roemenië te verlaten. Blijkens zijn verklaringen reisde hij reeds na een verblijf van enkele maanden vanuit Roemenië naar Duitsland (CGVS verhoor, p. 6) en verliet hij na zijn terugkeer naar Roemenië in februari 2020 op 1 maart 2020 al terug het land om naar Nederland te reizen (CGVS verhoor, p. 8).

De Raad ziet niet in op welke wijze de situatie, waarin beschreven wordt dat begunstigten van internationale bescherming dezelfde rechten hebben als Roemeense onderdanen op tewerkstelling maar er sommige vakgebieden zijn waar er sprake is van een beperkte toegang, zoals bij dokters, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Dat er obstakels zijn bij het bekomen van een job wegens het gebrek aan talenkennis van het Engels en het Roemeens en bij het voorleggen van de nodige diploma's, maakt op zich nog niet dat de situatie van verzoeker de hoge

drempel van zwaarwegendheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Roemenië omwille van de economische situatie en de Covid-19-pandemie, maar uit de informatie aangebracht door verzoeker blijkt niet dat statushouders de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien. Dat er sprake kan zijn van discriminatie betekent evenmin dat verzoeker iedere toegang tot huisvesting, tewerkstelling of bepaalde sociale rechten zou worden ontzegd.

De landeninformatie waaruit geciteerd in het verzoekschrift laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Roemenië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Roemenië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Roemeense autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de rapporten waaruit geciteerd in het verzoekschrift geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Roemenië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië verleend werd, te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een gezonde alleenstaande meerderjarige man. Naar eigen zeggen vertrok hij uit Roemenië wegens de economische situatie aldaar en omdat hij er geen familie heeft en er alleen is (CGVS verhoor, p. 9).

Gelet op de *supra* aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, die overigens ook werd aangehaald in het verzoekschrift, kan de Raad verzoekers redenering niet volgen dat de sociaal-economische moeilijkheden die hij in Roemenië zou ondervinden – en die hij als de belangrijkste factor beschouwt maar die hij als geminimaliseerd beschouwd door de commissaris-generaal – gelijkstaat met een *“situatie van onmenselijke behandeling”*. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn en aldus de problemen van louter socio-economische aard niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Roemeense onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in

Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Dat verzoeker verstoken zou zijn geweest van enige informatie of niet de mogelijkheid hebben gehad zich te wenden tot niet-gouvernementele organisaties en het UNHCR in Roemenië zoals vermeld in het AIDA rapport waarnaar verzoeker verwijst, blijkt zoals reeds *supra* uiteengezet niet. Waar hij in zijn verzoekschrift uiteenzet dat het omwille van het gebrek aan financiële steun van de overheid en het gebrek aan tewerkstelling in zijn land, geen woonplaats vond, beperkt hij zich tot loutere beweringen die geen steun vinden in de notities van zijn persoonlijk onderhoud. De Raad ontwaart noch uit verzoekers verhoor noch uit het verzoekschrift concrete stappen die verzoeker zou hebben ondernomen met het oog op het bekomen van huisvesting of tewerkstelling. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Roemenië alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen laten gelden. Zo beperkte verzoeker zich tot uiterst algemene en summiere verklaringen waar hij simpelweg toelichtte dat hij één of twee maanden heeft geprobeerd om iets te doen in Roemenië (CGVS verhoor, p. 5), dat er geen werk was omwille van corona (CGVS verhoor, p. 7), het onmogelijk was om in Roemenië te werken als kleermaker, het heel moeilijk is om een leven daar op te bouwen (CGVS verhoor, p. 8) en het een arm land is (CGVS verhoor, p. 9). Waar hij zijn persoonlijke verklaringen buiten beschouwing laat en zich, beroepend op het arrest N.H. t/ Frankrijk van 2 juli 2020 van het EHRM tracht te verschuilen achter zijn vermeende kwetsbare positie van alleenstaande man kan de Raad hem hierin geen gelijk geven. Verzoeker toont niet aan in welke mate het arrest N.H. relevant is nu de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het bijgebracht arrest betrekking hebben op de leefomstandigheden in Frankrijk van verzoekers om internationale bescherming die langdurig wachten op de registratie van hun verzoek en in afwachting van deze registratie geen materiële of financiële steun krijgen en riskeren gearresteerd en uitgewezen te worden omdat ze niet over een bewijs van hun verzoek beschikken. Dergelijke situatie kan niet worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.”

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CG p. 7-9). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Roemenië te weerleggen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u al van in het begin niet de intentie had om in Roemenië een leven op te bouwen, omdat u voor zichzelf meer mogelijkheden zag in Duitsland (CG p. 7). U verliet na tien maanden Roemenië en heeft zich nauwelijks bevraagd over bijvoorbeeld huisvestingsmogelijkheden (CG p.7).”

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus persoonlijk niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië, dat de

bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij verhinderd was om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Roemenië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Roemenië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO